

"Sound of Silence"

Daarbij lezen we uit het boek Genesis, het boek van de wording, uit de scheppingsdagen, hoe lang die ook geduurd mogen hebben.

Genesis 1 vers 31.

"God zag alles wat hij gemaakt had. Het was zeer goed. Het werd avond en het werd morgen, de zesde dag."

En dan vervolgen we bij het tweede scheppingsverhaal in Genesis 2.

"Zo werden de hemel en de aarde in al hun rijkdom voltooid. Op de zevende dag had God zijn werk voltooid. Op die dag rustte hij van het werk dat hij gedaan had. God zegende de zevende dag en verklaarde die heilig, want op die dag rustte hij van heel zijn scheppingswerk".

Gemeente van de levende HEER, hier in de kerk en thuis.

Het is februari 1964.

Paul Simon schrijft een lied: *"The Sound of Silence"*, *"het geluid van de stilte"*.

En dat schrijft hij als een reactie op de moord van John F. Kennedy.

En daarmee reageert hij op de emotionele onrust van de mensen van het Amerikaanse volk. Wat kan het moeilijk zijn om het diepste van je binnenste bloot te geven, laat staan te vertolken? Weet je dat de stilte een stem heeft? *Weet je dat niets zeggen ook iets zeggen is?*

Weet je dat God de rust zelf is?

We kunnen heel veel dingen over God zeggen; vandaag zeggen we: *God is de rust zelf*.

En moeten wij daar niet naar terugkeren in 2023. Zoveel emotionele onrust, mensen zijn onzeker. Onzeker over hun geld over hun toekomst, hun kinderen en hun kleinkinderen.

Er is zoveel onrust. Wat nu?

Laten we teruggaan naar het paradijs. Hoe het allemaal begon. Daar was het goed. Geen seconde onzekerheid, geen moment onrust. De rust in Adam en in Eva. De volmaakte liefde. De stilte van de schepping. Wat kun je daarnaar verlangen, dat God de rust zelf is.

Is dat niet een heel goed uitgangspunt als God nu rust van zijn werk.

Wat zullen wij dan wel? Hij neemt de tijd en Hij neemt de rust. En dan is het goed! En daar neemt hij maar liefst een hele dag voor. Voor het Joodse volk, is dat de sjabbat, onze zaterdag.

De gemeente van Christus heeft die omgezet in de rust van de zondag, om die rust te nemen. En tot stilte te komen.

Het was heel goed, zeer goed.

Maar dat is lang geleden.

En, wij leven niet meer in de tuin van Eden. De volmaakte rust, de stilte die spreekt.

Wij leven in een gebroken wereld, in de drukte van Europa, in de hectiek van de stad.

De randstad om ons heen. Waar vind ik rust?

Die rust vraagt om een beweging om een omkeer, de bijbel noemt dat bekeering.

En om die rust te ontvangen kijken we naar Jezus.

Jezus heeft veel gesproken. Preken, wonderen, zaligsprekingen.

Maar Jezus heeft ook gezwegen. Hij zweeg toen ze hem beschuldigden.

"Spreekt u niet één woord?"

Jezus zweeg. Hij gaf het over aan **Hem die rechtvaardig oordeelt**: Zijn Vader in de hemel.

De zwijgende Jezus is exemplarisch. Voorbeeld voor ons allen en waar Hij voorgaat mogen wij Hem volgen.

Als Jezus zwijgt, maakt hij ons vrij.

Als hij zich zou verweren tegen zijn aanklagers, was het hele reddingsplan voor niets geweest. Maar nu Hij zwijgt en doorzet, wat ze ook tegen hem inbrengen en waar ze Hem ook van beschuldigen, is er een poort, een toegang via het kruis, door de dood, naar de sprekende Christus die zegt: "Vrede voor jullie."

En hij blaast zijn Heilige Geest op hen. Door zwijgen en spreken. komen we dichterbij.

En, waar vind ik dan die stilte voor mijzelf? Een plekje in je huis? Zoals dat kleine kamertje in elk huis in Israël? Een kamertje dat je bijna niet kon vinden. Een verborgen plek. Om stil te zijn. Om stille tijd te houden? Een kerk? Een klooster?

Onderweg op vakantie. Je gaat er even binnen. Je steekt misschien een kaars aan. Om tot rust te komen.

The Sound of Silence.

De stilte spreekt.

En is dat niet precies de plek waar wij nu vandaag zijn?

Een plek om uit te rusten, om bij te tanken, om stil te worden.

Druk om ons heen; het poortje in; dit

prachtige hof; dit "Huis van gebed".

Dus "Sound of Silence" zit niet in stenen of in een gebouw maar in wat we hier doen.

We richten ons op HEM en we richten ons op elkaar. We richten ons ook op onszelf.

Want "the Sound of Silence" kun je delen.

Maar "the Sound of Silence" is ook een persoonlijke insteek.

Dan zijn er psalmen die je voorzingen. "Mijn ziel is stil tot God".

Ja, maar je moet toch iets zeggen, als je bidt? Lieve mensen, dat *moet niet*. Dat *kan wel*. Maar het hoeft niet per se. Misschien hebben we als christenen en als kerk wel teveel met woorden gegooid. En gemorst met bijbelteksten. Misschien past ons bescheidenheid. En voorzichtigheid. En in alles zeker wel duidelijkheid. God is de rust zelf. De zwijgende Christus baant de weg. En ik mag volgen. Dat er een rust, een harmonie, een vrede in mijn binnenste is **vrede met God. Door Jezus Christus.**

En als dat teveel woorden zijn? De stilte van mijn hart? Stille omgang. Vertrouwelijke omgang, "Gods verborgen omgang" vind ik zoiets. En als jij tot rust komt? Kun je verder? Ben je een zegen voor jezelf, maar ook voor anderen? Want rust werkt aanstekelijk.

Onrust jaagt elkaar op. Maar de ene rust steekt de andere rust aan. En dan is het eind van het liedje "The Sound of Silence": "*Rust mijn ziel, Uw God is Koning*". En aan het einde van de dag? "*Ik kan gaan slapen zonder zorgen, want slapend kom ik bij U thuis. Alleen bij U ben ik geborgen. U doet mij rusten tot de morgen en wonen in een veilig huis*".

Amen